

באר יצחק

לרפ"ש
הגאון ר'
אבנר בן
טובה

בספר "סביב שלחנו של המגיד" מביא משל בענין זה. ילד שחק לבדו על חוף הים, כאשר חבריו משתובבים בצהלה במרחק נכר מהנער הבודד. נגש אליו אדם מבגר ושאלו: "נער צעיר, מדוע הנך משחק כאן לבדך? מדוע אינך מצטרף לחבריך שהתרחקו מהחוף ומשחקים להנאתם בצל העצים?"

"אל דאגה, " השיב הילד הצעיר. "אני משחק כאן משום שאני מצפה שאנייה תעבר כאן, ואז אוכל להניף את הדגל שלי לרב החובל " .

חייך האיש לשמע דברי הילד, ואמר לו: "היאך הנך מעלה על דעתך דבר כזה, הרי האניות אינן יכולות כלל להתקרב לחוף. אמנם ישנה ספינת נוסעים גדולה מאד העוברת בלב ים, אך אין שום טעם שתמתין לה. הנך יכול, איפוא לחזור ולשחק עם חבריך " .

"לא, זוהי בדיוק הספינה אשר לה אני מחכה!" השיב הילד בלהט. "אני מחכה שאוכל להניף את הדגל שלי לרב החובל של ספינת הנוסעים שעליה דברת, ואף הוא יניף לי בחזרה דגל " .

"זה מגנך, " אמר לו האיש, "רב החובל של האניה הגדולה הזו הנו אדם חשוב מאד. מספק אני אם הוא יכול אפלו לראות אותך ממרחק רב כזה. מכל מקום, אינני יכול להעלות על דעתי סבה כל שהיא שבגללה הוא יסתכל לכוון הזה בכלל!"

"ברור לי שרב החובל לא רק יחפש אותי, אלא יודע אני בברור, שכאשר יראה אותי מניף דגל לעמתו, הוא ישמח מאד, כי הוא יבין שהדגל הוא בטויו לגעגועי אליו, וכבטויו לשמחתו ואהבתו שתתפרץ גם הוא ינופף לי בדגל " ! אמר הילד בבטחון רב .

"כיצד הנך יכול להיות בטוח כל כך במה שאתה אומר?" התפלא האיש. הביט הילד בעיני האיש התמה, ובבת צחוק על פניו אמר בפשטות: "מפני שרב החובל הוא אבי!"

*

כלנו בניס למקום, והקדוש ברוך הוא בטובו ובחסדו מחפש אותנו ממכון שבתו בגבהי מרומים, ובמקום גדלתו שם אתה מוצא ענותנותו. אם רק נעמיד עצמנו במקום ובמדרגה שמהם יובן שאנו מצפים לו ונושאים את עינינו אליו בבחינת "אני לדודי" מייד יניף אף הוא יתברך את דגלו לעמתנו ויקבלנו באהבה ובשמחה. ואין אנו צריכים ליותר משתי המלים: "ודודי לי".

שובת פרשת נצבים וילך: אדום מבפנים ירוק מבחוץ ולא עגול - נהג אגד עצבני

בדיחה: שני חכמים נוסעים באוטו. בדרך הם רואים שלט: "צ". "מה השלט הזה אומר?" שואל הראשון. "ציבוב", מסביר השני. אחרי זמן מה שוב הם רואים את השלט "צ". מה זה אומר?" שואל הראשון. "ציבוב", עונה השני. כעבור מטרים אחדים הם רואים שלט: "מע"צ". "ומה זה?" מתעניין הראשון. "מה עוד ציבוב?" מסביר השני.

הזיעה: זיעה טובה בחלאים אלו: חולי העיטוש (הקרירות), חולי כאבי האברים, מחמת שנסתמו נקבי הזיעה. ובכן בכל חולי החום, בסופו, הזיעה מפליטה ארסיות החומנרים ופסולת התרופות שנכנסו לגוף, ולכן השתדלו שלא לעכב את ההגעה הרגילה לבוא בסוף החולי, אכן כל הזעה שצריך לזרזה, דווקא בסוף החולי אבל לא בתחילת החולי, ושתיית תה עם "שיבה" מרבה זיעה, וכן "רודה" וכן "נענה" ובבונג', וכן מים פושרים מזוגים בחומץ, יין, כרכום.

(ספר רפואה שלימה מאת הרב יצחק פחה זצ"ל)
לרכישת הספר יש לפנות למספר 052655652/3

עורך: יאיר אריאל

בברכת שבת שלום

איך קוראים לך? ומה זה אומר עליך?

מתעב

נוחה לכעוס ונוחה לרצות, יש בה מיזוג של מידת הדין והחסד, מרחמת על הבריות, בעלת הכנסת אורחים, ביטחון עצמי נמוך, נוטה לשלוט, בעלת טוב לב, נדיבה, אהובה על חברותיה, בעלת תפיסה מהירה.

אופק

ייסוד האוויר משפיע על אדם זה והוא נמשך לרוחניות. אדם בעל ראייה מקיפה, בעל מחשבה, שתקן, מסייע לזולת, אחראי בעבודתו, נוהג באדיבות לסובבים אותו, רחב אופקים, בעל מידת הרחמים, נוטה לגמול חסד.

סיפור

כמה קשה היא מידת הכעס! כמה מקשה היא על חייו של האדם, ואינה נותנת לו מנוח! הא, מה רב ערכה של אישיות רגועה ונינוחה! אם היינו מבינים באמת כמה הכעס מזיק לנו, ופוגע ברקמת חיינו, אין ספק שהיינו משרשים לחלוטין את המידה הרעה הזו מקרבנו, ולא היינו מניחים לעצמנו עד שהיינו מגיעים למצב שאיש לא היה מצליח להכעיסנו יותר.

את המעשה דלהלן סיפר הגאון רבי אברהם גנחובסקי זצ"ל, והיה מקדים ואומר שהסיפור שהוא עומד לספר הוא 'מסמר שיער'. הדברים הובאו בקונטרס המופלא 'אגן הסהר', שיצא לזכרו של הגאון זצ"ל.

מעשה ביהודי שהיה רגזן במיוחד, והדבר הציק לו במאוד, שהרי כבר אמרו חז"ל שהרתחנים חייבים אינם חיים (פסחים, דף קי"ג:). מחמת כעסו, לא היה איש זה נסבל בביתו, וגם לא בקרב ידידיו. הוא ניסה להיגמל מהכעס בדרכים שונות, אבל לא הצליח.

בשלב מסויים הגיע האיש למרן הסטייפלר זצ"ל, ותינה לפניו את צערו הגדול. 'כבר ניסיתי את כל העצות שבעולם ולא הועילו לי אמר.

רבן של כל בני גולה היט בו ברוך, ואמר שיש עצה שיתכן שתגמול אותו מהכעס, אבל בתנאי אחד. האם תהיה מוכן לקיים את התנאי שאציע בפניך? שאל.

'כל תנאי שיאמר לי הרב, לא יהיה קשה בעדי על מנת להיפטר מההרגל הנורא של הכעס!', הבטיח האיש.

לא אבקש ממך דבר קשה מדי, אמר לו מרן זצ"ל, רק שתביט על הפנים שלי במשך 5 דקות תמימות, בלא הפסק והיסח הדעת כלל.

היהודי שמע, ושמח עד מאד. ראשית, באמת לא מדובר בתנאי קשה, ושנית, מי לא יסכים להסתכל על פניו של צדיק כהסטייפלר?!

והנה, רבנו זצ"ל לעשות פרצופים שונים ומשונים בפניו הקדושות והעדינות, עין אחת למעלה ועין אחת למטה, לפתע הוא מראה פנים זועפות, מלאות חימה, וכך מחליף מפעם לפעם את פני קודשו ממבטים רגועים לכאלה המביעים כעס ורתחה...

והאיש עומד ומשתאה לנוכח המראה הכל כך חריג, אך כיון שהתחייב להסתכל 5 דקות ברציפות, לא הזיז עיניו מפניו קדושות של מרן זצ"ל, והיה זה עבורו סיוט בל יתואר...

והנה חלפו להם ה-5 הדקות, והסטייפלר חזר לתואר (ולטוהר) פניו הרגילות. ואז הוא פונה ליהודי ואומר לו: "ידע לך, כך נראה אדם כועס! כך, ולא אחרת!".

רבינו, אמר הגר"א גנחובסקי, ביקש להראות לאיש את עצמו ב'מראה', ולהציג בפניו כיצד הוא נראה כאשר הוא כועס, כדי שיבין וירגיש את צורתו הנלוזה, ויחדול ממידתו הגרועה.

ואכן, היהודי סיפר שההמחשה של הסטייפלר מלווה אותו לאורך כל שנותיו, וכאשר הוא עומד לכעוס, הוא מצייר לעצמו את הבעות הפנים של אותו צדיק, ומיד הוא נמנע מן הכעס. מתוך הספר שמחה בבית